

Адресъ:
 Редак. „Добруджанско Слово“
 ул. „Малка Търговеца“, 2
 Варна.

Абонаментъ:
 Годишенъ . . . 36 лв.
 Полугодиенъ . . . 18 лв.

Обявления се приематъ по
 споразумение.

Ръкописи не се връщатъ.

ДОБРУДЖАНСКО СЛОВО

ИЗЛИЗА ТРИ ПЪТИ СЕДМИЧНО.

Единъ брой 20 ст.

Главенъ Редакторъ: С. ПЕТРОВЪ.

Телефонъ № 248.

Г-ца Роза Ф. Коенъ

Г-нъ Леви Берковъ

ще се вѣнчаятъ на 22 того 1919 година.

Варна.

Варна.

ПАНАХИДА.

По случай 21½ годишнината и едногодишнината отъ смъртта на
 обичните ни синове и братя

Д-ръ Георги С. Георгиевичъ

починалъ на 25. I. 1917 г. въ гр. Тулуза (Франция)

Михаилъ С. Георгиевичъ

починалъ на 23. VI. 1918 г. въ гр. София

ще се отслужи панахида въ Недѣля — на 22 юний въ църквата „Св.
 Архангелъ Михаилъ“ слѣдъ божествена служба.

Поканватъ се всички роднини, приятели и почитатели на покойните
 да присъствуватъ.

гр. Варна, 19 юний 1919 год

Отъ Опецленитѣ Семейства.

Д. К. Ромжнскитѣ професори и истината.

Ромжнския професоръ и сенаторъ Драгическо, съ когото имамъ вече миналата година единъ двубой, за неговитѣ плоски фалшифицирания на историята, пакъ се е опиралъ да изопачава истината и хвърля прахъ въ очитѣ на просвѣтното обществено мнѣние въ Европа. Съ едно писмо отпратено до Женевския вѣстникъ „Imparcie Suisse“ Драгическо се опитва да убори твърдението на почтения г. И. Урсу, сѣщо ромжнски професоръ, че естествената граница на Ромжния сѣ Дунавъ, Тиса и Днестръ. Драгическо мѣчи да застави и своя съотечественикъ г. Урсу да се съгласи съ него, че той не билъ трѣтиралъ въпроса за Добруджа, която трѣба да се върне на България съгласно писаното въ двѣ статии отъ редактора на „Imparcie Suisse“, а само за Дунавската граница на Банатъ.

Драгическо неспокоенъ, че истината си пробива път, казва:

Извѣстно е, че професоръ Урсу не разглеждаше въпроса за Добруджа, а въпроса за Дунавската граница на Банатъ, дѣто сѣрбитѣ претиндиратъ да се прѣхвърлятъ отвѣдъ Дунава за да окупиратъ 300 хиляди Югославяни прѣснати като островчета слѣдъ други неславянски плѣмена. По този поводъ професоръ Урсу забѣлѣзва, че ромжнитѣ жертвуватъ 500 хиляди души свои хора, които ще паднатъ въ Сърбия, ако тя се простре отвѣдъ Дунава, въ Банатъ.

»Въ Добруджа положението е друго. Ромжнитѣ не могатъ да се откажатъ отъ Добруджа въ полза на България, когато тѣ сѣ въ тази областъ 60% отъ населението, а българитѣ само 140%.

Да видимъ. Азъ ще дамъ едно извлѣчение отъ статистиката, която бѣше прибавена къмъ Петербургския протоколъ прѣзъ 1913 год. и бѣше въ сила и за Букурещкия миръ с. г. и то само за Силистренската, Добричката и Балчишката околии; отъ която може да се води заключение какво е населението въ Добруджа:

Всичко	Балчишка	Добричка	Силистренска	Околия
200651	34832	77859	84963	Всичко
109129	23080	43916	42183	Българи
1711	84	658	969	Ромжни
62341	5605	21306	35430	Турци
655	327	224	104	Гърци
667	77	265	325	Изралитяни
1508	199	690	619	Арменци
8018	1163	3589	3266	Цигани
9338	2263	6050	1025	Татари
4885	1763	122	1	Гагаузи
2402	321	1039	1042	Разни народи

а това значи, че при едно »малцинство« отъ 109, 129, българи не може да бѣде управлявано отъ едно »мнозинство« отъ 1711 и словомъ толкова ромжни. Кждѣ е тогава това мнозинство отъ 60% за което твър-

ди г. Драгическо? Разбира се то сѣществува само въ неговата глава. И не ще ми бѣде чудно, ако конференцията на мира бѣде изненадана отъ Драгическо и подобнитѣ нему които заяватъ че Римъ е ромжнска колония, че Орлеанъ е населенъ съ погочитѣ на »Бокура«. За празнитѣ и шовинистични главички е възможно. Отричането на историята е най-лесното, а фалшифициране на статистиката е най-обикновеното, а това може да направи само единъ ромжнски професоръ, който по нѣкога обмислено мѣчи да заблуждава общественото мнѣние въ Европа за смѣтка на своитѣ сѣсѣди.

По нататъкъ Драгическо казва: »колкото за съпротивата въ 1878 год. отново смѣната на Бесарабия съ Добруджа, тя се дължи не на извършената по отношение на Ромжния неправда, понеже такава размѣна не можеше да става тъй. Като още тогава на Добруджа се гледаше като на провинция, която рано или късно щѣше да принадлежи на Ромжния. (Sic)

Прѣдставете си колко простаци сѣ били П. Карпъ, Лакустиану и др. които викаха въ ромжнския парламентъ прѣзъ 1878 заедно съ всички депутати: нещеме Добруджа! или Бесарабия или нищо, а Лакустиану бѣше произнесълъ пророческитѣ думи: »Анексиата на Добруджа, която е частъ отъ България ще съставя винаги една опасностъ, ще бѣде ябълка на раздора между двѣтѣ родни страни и това положение ще бѣде използвано отъ ония които иматъ интересъ да ни видятъ неприятели съ българитѣ« събитията отъ 1913 и 1916 год. потвърдиха думитѣ му, а Драгическо и подобнитѣ му продължаватъ да раздрухаватъ тази умраза.

Колкото за страхътъ на Драгическо, че ние сме претендирали за 300, хиляди българи въ Бесарабия и 200 хиляди въ прѣдѣлитѣ на стара Ромжния (тѣ надминаватъ цифрата 450 хиляди) ще му кажа, че е безосновенъ. Ний не сме толкова алчни за земи, а искаме да се очертаемъ въ естествентѣ си граници, искаме въ тѣхъ да включимъ тия земи, които исторически, топографически и по право ни принадлежатъ, за да се развиваме свободно.

Тежко на бѣдащото ни сѣсѣдство ако такива неискрени шовенисти като Драгическо останатъ да даватъ тонъ на политическитѣ тежнения въ Букурещъ, кждѣто смѣтаме да намѣримъ хора за разбиране и взаимностъ, та двѣтѣ сѣсѣдки да прѣуспѣватъ, въ културата и прогреса.

До Редакцията на в. „Слово“
 Тукъ.

Моля, Господинъ Редакторе,
 да помѣстите настоящата дописка въ почитаемия Ви в-къ.

На вѣстникъ „Обнова“.

Отъ появилитѣ се напоследъкъ нѣколко анонимни дописки въ редъ броеве на в. „Обнова“ по мой адресъ, като домакинъ на 8 п. полкъ, личи, че озлоблението на редактора на този вѣстникъ, причинено му отъ фийското, което той прѣзъ м. мартъ т. г. прѣтърпя, когато се бѣше явилъ въ полка, въ ролята на самозванъ ревизоръ на полковитѣ складове. Не може иначе да се обясни помѣстятъ на тѣзи редъ дописки по мой адресъ, които въ цѣлото си съдържание, сѣ нищо друго, освѣнъ плоски лъжи и най-мръсни клѣвети. Господинъ Редактора на в. „Обнова“ вмѣсто да отговори на зададенитѣ му отъ менъ нѣколко въпроса въ в. „Народна Отбрана“, се е заплѣтилъ да лови риба въ мѣтна вода.

Въ брой 146 отъ 17 т. м. мене се прѣписва, че съмъ държалъ двама ординарци, които ми пазели лозето — отъ кждѣ да имамъ и азъ лозе, както много други иматъ? Понеже свѣдѣнията на Г-нъ Редактора сѣ много непълни, то азъ ще го освѣтя, за да не се блѣска изъ мѣтната вода повече.

1. Ако има офицеръ въ гарнизона, а може би и въ армията, който да не държи ординарецъ и използва войнишкия трудъ, то това съмъ азъ — Майоръ Сърбеновъ. Като домакинъ на 8 п. полкъ, обаче, Майоръ С. имамъ не само двама ординарци, (ако могатъ да се смѣтатъ за такива) пазачи на полковата нива съ царевица още и слѣднитѣ: а) 27 косачи и пазачи на ливадата ми за прибиране на сѣното — необходимо за храна прѣзъ зимата на добитѣка отъ полка; б) 2 пазачи на около 57 декара нива — задъ лагера — за сѣти съ ечемикъ, тоже за изхранване на добитѣка; г) 17 пазачи и работници въ зеленчуковата градина — отъ 75 декара и д) 10 пазачи на полковия добитѣкъ — въ мѣстността „Гюндюзъ-чешма“ така че, Майоръ С., като домакинъ на 8 п. полкъ, нѣма само двама ординарци, но както виждате, тѣ сѣ 58 души, Господинъ Редакторе!

Колкото, че съмъ билъ обиралъ черешитѣ по чуждитѣ лозя, ще Ви дамъ, Господинъ Редакторе, пълната възможностъ да докажете това ми прѣстѣпление прѣдъ сѣда, за която цѣль днесъ депозирахъ нужното заявление.

Накрай, ако Господинъ Редактора на в. „Обнова“ смѣта, че е прѣстѣпно, ако Майоръ С. е отстѣпилъ на полка безъ никакъвъ наемъ собственото си мѣсто, за да го използва, като го засѣе за нуждитѣ на полка, нека отговори,

Майоръ: Сърбеновъ.

